

Arrest

nr. 254 206 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 19 maart 2021 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 30 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 24 december 2019, diende op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 juli 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 27 juli 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 13/01/2020

U werd gehoord op 24 juni 2020 in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is, van 11u40 tot 16u02. Uw advocaat, meester Didier LUZEMEYO NDOLAO, loco voor meester Hajarpi CHATCHATRIAN, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 juli 1993 in San Miguel. U woonde vanaf uw geboorte tot 6 december 2019 in het Kanton Tongolona, gemeente Moncagua, samen met uw ouders, uw twee broers en uw twee zussen. Het huis waarin jullie woonden was eigendom van uw ouders. In de wijk waar u woonde was de bende 18 actief.

Uw problemen begonnen op 13 november 2019 toen u om 19u werd benaderd door een lid van de bende 18, die u kent als 'El Charco'. U was op weg naar een dienst in de kerk toen hij vroeg of hij met u mee mocht wandelen. Ondanks het gegeven dat u nee zei, wandelde hij toch met u mee. U merkte vanaf toen dat hij u in de gaten hield. Op 23 november 2019 ging u in de namiddag in de stad San Miguel inkopen doen voor uw zaak. U werd opnieuw benaderd door 'El Charco'. Hij vroeg of u met hem wilde uitgaan, maar u weigerde. Op 29 november 2019 ging u kledingstukken wegbrengen in de namiddag. U werd nogmaals door 'El Charco' benaderd. Hij nam u vast bij de arm en vroeg u om met hem te huwen, maar u weigerde opnieuw. Op 5 december 2019 ging u naar een kerkdienst in uw kanton. Na de dienst hielp u, samen met nog andere mensen, de kerk te versieren. Rond 20u vertrok u bang naar huis. Onderweg greep 'El Charco' u bij de arm en sleurde u binnen in een appartement. Hij scheurde uw bloes en zoende u over heel uw lichaam. Toen u begon te roepen, sloeg hij u in het gezicht. Hij dreigde ermee eerst uw ouders, dan uw broers en uw zussen en vervolgens u te vermoorden indien u niet met hem zou huwen of indien u aan iemand zou vertellen wat er was gebeurd. U rukte zich los en liep naar huis waar u alles aan uw moeder vertelde.

Op 6 december 2019 besloot u om naar België te komen en verhuisde u samen met uw ouders, broers en zussen naar Colonia Prados in de stad San Miguel, waar jullie woonden in het huis van uw tante. U kwam er slechts één keer buiten. Uw mama, broers en één zus wonen nog altijd op dit adres. Uw vader is uw vliegticket gaan kopen op 18 december 2019. Op 24 december 2019 vertrok u uit El Salvador en vloog u via Spanje naar België. Op 20 januari 2020 kreeg u een telefoontje van uw moeder die u vertelde dat ze uw zus H.W. naar Honduras heeft gestuurd en dat uw vader verdwenen is.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, uw NIT-kaart, uw vliegtickets, uw reisweg, het diploma van uw Baccalaureaat, de aanwezigheid van uw Baccalaureaat, een notariële akte, uw geboorteakte, een uittreksel van uw strafblad en uw politiegegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf

). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Zo stelt u dat het bendelid u de eerste keer benaderde op 13 november, en dat de man u toen angst inboezemde. U beweert verder dat het bendelid u observeerde iedere keer u naar buitenging (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u 23 november zelf naar de winkel ging en u niet uw zus waarmee u samenwerkte stuurde, bevestigde u slechts dat ze u inderdaad hielp, maar dat ze bleef naaien, en u er op dat moment niet aan had gedacht dat hij u pijn zou doen (CGVS, p. 23). Dat u gezien uw angst zelf naar de winkel ging en niet uw zus stuurde is hoogst merkwaardig. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u aan het CGVS stelt dat het incident op 23 november plaats vond in de stad San Miguel (CGVS, p. 21). In de notariële akte die u neerlegt staat er echter enkel dat het bendelid u lastigviel in Tangolona en vermeldt u niets van de stad San Miguel. Dat uw verklaringen bij het CGVS en deze van in de notariële akte niet overeenkomen is onacceptabel. Bovendien moet erop gewezen worden dat deze akte gebaseerd is op uw eigen verklaringen en deze ook een hoog gesolliciteerd karakter heeft. U vertelt namelijk zelf het document te hebben laten opstellen om het hier te kunnen tonen (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan ook dit bezwaarlijk dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Verder pretendeert u dat het bendelid u naast de vier benaderingen ook iedere keer observeerde wanneer u naar buiten ging (CGVS, p. 17 en 19). Dat het uw familie, met wie u samenwoonde (CGVS, p. 5), geen enkele keer opviel dat er buiten iemand u stond te observeren, is opnieuw hoogst merkwaardig. Ook al beweert u op geen enkel moment in die maand samen met uw familie naar buiten te zijn geweest (CGVS, p. 23), dan nog moet erop gewezen worden dat uw familieleden in die periode werkten (CGVS, p. 7-8) en ze daarvoor naar buiten moesten, en het onwaarschijnlijk zou zijn dat ze niet opgemerkt zouden hebben dat er iemand buiten stond te wachten.

Verder slaagt u er ook niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over het incident op 5 december. Zo beweert u dat u de kerk aan het versieren was samen met andere mensen, toen u plots beseftte dat het al acht uur was en u toen heel veel angst had omdat u wist dat het bendelid daar ging zijn (CGVS, p. 17). Gevraagd naar waarom u toen zoveel angst had, stelt u dat dit was omdat hij u al drie keer eerder had benaderd en dat u wist dat hij niet zou stoppen tot hij had bereikt wat hij wilde (CGVS, p. 22). U verklaarde ook dat het bendelid u observeerde iedere keer u naar de kerk ging (CGVS, p. 20). Dat u alleen naar de kerk bleef gaan, nadat hij u al drie keer benaderd had, komt niet overeen met uw beweerde angst. Bovendien stelt u te weten dat hij u zou opwachten nadat u vertrok uit de kerk, waar op dat moment nog andere mensen aanwezig waren (CGVS, p. 17). Dat u aan niemand vroeg om u te helpen of mee met u naar huis te wandelen, is opnieuw niet het gedrag van iemand die werkelijk vreesde voor haar leven. De verschoning die u hiervoor geeft, met name dat u hen niet in de problemen wou brengen (CGVS, p. 22), is niet afdoende. U pretendeert verder nog dat het bendelid u in een appartement sleurde (CGVS, p. 17).

Gevraagd waar dat appartement precies lag, ontwijkt u tweemaal de vraag. Wanneer u een derde keer gevraagd wordt waar het appartement precies lag, verkondigt u dat het aan de ingang van het andere kanton lag (CGVS, p. 23). Eerder had u nochtans gezegd dat u op weg was van de kerk naar u thuis, dat de kerk in uw kanton lag (CGVS, p. 17 en p. 21), en had u uitgelegd dat het incident van 29 november had plaatsgevonden aan de ingang van het andere kanton (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u een antwoord dat compleet naast de kwestie is, met name dat de afstand van de kerk tot uw huis ongeveer een kwartier bedraagt (CGVS, p. 23). Ook over hoe u uiteindelijk bent weggeraakt, slaagt u er niet in om meer dan een vaag antwoord te geven en verkondigt u dat het 'dankzij god is' dat u bent weggeraakt en 'dankzij god' dat hij u niet is achtervolgd (CGVS, p. 21). Over uw vertrek uit El Salvador legt u evenmin samenhangende verklaringen af over de beweerdde gebeurtenissen. Zo antwoordt u "nee" op de vraag of uw problemen heeft gehad bij uw vertrek naar El Salvador (CGVS, p. 12). Maar later claimt u dat u zich in de auto van uw buurman moest verstoppen om naar de luchthaven te rijden (CGVS, p. 18). Dat u er niet in slaagt samenhangende en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de bedreiging en de benaderingen van het bendelid, en uw daaruit volgende vertrek, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien slaagt u er ook niet in om een samenhangende uitleg te verschaffen over hoe u wist dat het bendelid dat u lastigviel 'El Charco' genoemd werd. Wanneer u initieel gevraagd wordt hoe u weet dat ze hem zo noemen, blijft u vaag en stelt u dat 'de mensen die daar wonen' hem kennen (CGVS, p. 18). Wanneer hierop doorgevraagd wordt, verklaart u dat het de mensen van het kanton zijn die hem kennen, maar dat u hem zelf niet kende en nog nooit had gezien (CGVS, p. 18). Wanneer er u opnieuw gevraagd wordt hoe u dan wist dat het bendelid 'El Charco' genoemd wordt, vertelt u dat de tweede keer dat hij u benaderde, op 23 november, er mensen aan u vroegen wat u aan het doen was met die persoon, uw broers hen vertelden dat die persoon met u wou praten en de mensen vervolgens zeiden dat ze het bendelid 'El Charco' noemden (CGVS, p. 19). Eerst en vooral moet erop gewezen worden dat dit incident volgens uw verklaringen niet in uw kanton plaats vond, maar in de stad San Miguel (CGVS, p. 21), en dat het wel heel toevallig is dat er net mensen van uw kanton ook in de winkel zijn. U had bovendien ook al eerder verklaard niks tegen uw familie te hebben gezegd over uw problemen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u niet uw broers bedoelde maar de broeders van de kerk (CGVS, p. 19). Ook dit komt niet overeen met uw eerdere verklaringen. U betoogde namelijk dat een van de broeders u met het bendelid gezien had en dit op 24 november tegen u zei (CGVS, p. 19), terwijl u eerder uiteen gezet had dat het op 23 november was dat mensen tegen u zeiden hoe het bendelid werd genoemd (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over hoe u de naam van het bendelid kende, trekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in twijfel.

Verder moet er ook op gewezen worden dat de verklaringen die u aflegt bij het CGVS, niet overeenkomen met de verklaringen die u heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij DVZ verklaarde u namelijk dat uw problemen in El Salvador begonnen begin december (DVZ, vragenlijst 13 januari 2020, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat uw problemen begonnen op 13 november (CGVS, p. 17). Uw poging tot verschuiving, dat u er focuste op uw zwaarste problemen omdat men bij DVZ zei dat ze uw verhaal in vijf lijnen zouden samenvatten (CGVS, p. 3), verklaart echter niet dat u er stelde dat uw problemen in El Salvador begonnen zijn in december. Gevraagd naar deze discrepantie in uw relaas, blijft u stil en komt u niet verder dan te bevestigen dat uw verhaal op de twee plaatsen inderdaad verschild (CGVS, p. 24).

Zelfs al mocht u zijn benaderd door een lid van de bende 18, dan nog moet erop gewezen worden dat de problemen zich niet meer voordeden terwijl u woonde in de stad San Miguel. U stelt namelijk zelf dat u daar geen problemen hebt gehad nadat u naar daar verhuisde (CGVS, p. 7). Wat betreft uw verkondigingen over uw beperkte bewegingsvrijheid moet er u op gewezen worden dat een beperkte bewegingsvrijheid op zich niet voldoende is om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd. Bovendien zijn de beweringen die u maakt over de periode dat u woonde in San Miguel tegenstrijdig en onsamenvattend. Zo verkondigt u dat u slechts één keer het huis hebt verlaten in de periode tussen 6 december en 23 december 2019, namelijk om naar uw advocaat te gaan (CGVS, p. 6, 7). Dit komt echter niet overeen met de verklaringen die u aflegt over het verkrijgen van uw documenten. Daaruit blijkt namelijk dat u niet alleen op 13 december, maar ook op 12 december nog uw huis in San Miguel hebt verlaten (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen hoe u uw dagen vulde in die periode kan u enkel vertellen dat u 'opstond en zich aankleedde' (CGVS, p. 10). Wanneer de vraag nog eens wordt herhaald, vervalt u opnieuw in algemeenheden door te stellen dat u 'opstond, zich aankleedde en uw tante hielp in het huishouden', maar slaagt u er niet in om uiteen te zetten hoe u uw tijd concreet besteedde (CGVS, p. 10).

Indien u werkelijk in die periode slechts éénmaal was buiten geweest, kan er van u worden verwacht dat u meer details kan geven over hoe u die periode dan invulde. Ook de situatie van uw familie wijst er niet op dat u in San Miguel nog problemen heeft. U stelt namelijk dat uw familie sinds het vertrek het bendelid niet meer heeft gezien, ondanks de bedreigingen dat hij uw familie zou vermoorden indien u niet hem zou huwen (CGVS, p. 17, 24). U verklaart namelijk dat uw broer nog zonder problemen werkt en uw zus zonder problemen naar school kan gaan (CGVS, p. 8-9). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw beweerde problemen lokaal van aard zijn.

Wat betreft de verdwijning van uw vader komt u niet verder dan blote beweringen en ook hierover zijn uw verklaringen onsamenhangend. U vermoedt dat de bende 18 verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw vader omdat het bendelid daarmee gedreigd had (CGVS, p. 23, 24). Maar gevraagd waarom uw familie gerust gelaten wordt door het bendelid, ondanks de bedreiging dat hij ze zou vermoorden als u niet met hem zou huwen, argumenteert u wel dat dit komt omdat ze in San Miguel wonen en niet langer in het kanton en omdat het bendelid u wil straffen, maar u nu niet meer kan zien wat hij uw familie zou aandoen (CGVS, p. 24). Bovendien is het, gezien u eerder over uw eigen problemen had verklaard dat u niets aan uw familie had verteld omdat u er zeker van was dat ze naar de autoriteiten zouden gaan (CGVS, p. 17), op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw familie de politie niet contacteerde na de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 23). Gezien de onsamenhangendheid van uw verklaringen, kan ook de verdwijning van uw vader niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Ook de verhuis van uw zus naar Honduras kan bezwaarlijk dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U beweert namelijk dat uw moeder haar naar Honduras heeft gestuurd uit vrees dat ze ook benaderd zou worden door een bendelid (CGVS, p.23). Wanneer er u echter wordt gevraagd of ze al een keer benaderd is geweest stelt u van niet (CGVS, p. 23). Bijgevolg kan ook dit bezwaarlijk dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte vast te stellen.

Tenslotte getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond en beweerde er heel veel angst te hebben dat ze u er zouden terugsturen naar El Salvador, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 18). Uw poging tot verschoning, dat u al had beslist om naar België te komen op 6 december en dat u op dat moment in Spanje geen familie had wonen, is uitermate zwak (CGVS, p. 13). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben of een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen niet tot een andere conclusie leiden gezien ze geen betrekking hebben op uw persoonlijk vluchtrelaas. Het betreft immers enkel documenten over uw identiteit en voorgeschiedenis (paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, strafblad, politiegegevens), over uw werk (NIT-kaart), over uw onderwijsniveau (diploma en aanwezigheidsattest bacculaureaat), en over uw reis (aankoopbewijs van uw vliegtickets, uw vliegtickets, en uw reisweg).

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als handelaar en als vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die

hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 24/06/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 30/06/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Wat de vluchtelingenstatus betreft, licht verzoekster vooreerst toe als volgt:

"II.1.1 Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen door de bendeleden die verzoekende partij heeft gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.

II.1.2. Verwerende partij vindt het vervolgens vreemd dat verzoekende partij nog buiten ging na de eerste bedreiging van 13 november:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij was uiteraard doodsbang op dat ogenblik, het betrof immers een bendelid die haar aansprak en die een relatie met haar wilde. Echter, zij kon niet louter op basis van deze ontmoeting/gesprek heel haar leven omgooien en onderduiken. Zij hoopte dat hij haar verder met rust zou laten indien zij geen interesse toonde. .

Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij ziet de relevantie niet in van het feit of haar familieleden in de gaten hadden of verzoekende partij in de gaten geouden werd door de bendeleden... Wat hadden zij hiertegen kunnen doen?? Verzoekende partij wilde hen in eerste instantie ook niet ongerust maken en hoopte dat het bendelid haar uiteindelijk met rust zou laten indien zij niet inging op zijn avances.

II.1.3 Vervolgens vindt verwerende partij het vreemd dat verzoekende partij naar de kerk bleef gaan en zich niet liet vergezellen:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij had heel veel schrik om buiten te komen, maar zij is een zeer gelovige christen en haar angst voor de bendeleden hield haar niet tegen om naar de kerk te gaan. Zoals zij verklaarde tijdens het gehoor, wilde zij ook niemand van de kerkleden in gevaar brengen door hen te vragen om haar tot thuis te begeleiden. Iedereen heeft een enorme schrik van de bendeleden en zij wilde niemands dood op haar gevewete hebben.

II.1.4 Vervolgens stelt verwerende partij ondermeer het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij alles kort moest samenvatten en dat er daar eigenlijk een aantal fouten zijn in gekropen. Zo verklaarde zij op het CGVS het volgende aangaande haar DVZ gehoor: p. 3 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3]

Het is dan ook niet ernstig verzoekende partij vermeende tegenstellingen te verwijten terwijl zij deze bij het begin van haar gehoor op het CGVS onmiddellijk heeft aangekaart!

II.1.5. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft geen problemen meer gehad omdat zij ondergedoken leefde! Verwerende partij minimaliseert dit door het een 'beperkte bewegingsvrijheid' te noemen. Dit is niet serieus. Verzoekende partij had er geen leven meer, zij bleef binnen, deed enkel het huishouden en doorstond doodangsten. Is dit het leven dat zij had moeten blijven verder volhouden?! Hoe verwerende partij dit niet als een ernstige schending van haar mensenrechten ziet, en stelt dat de gebeurtenissen niet nopen tot toekennen van internationale bescherming, is voor verzoekende partij een raadsel.

II.1.6 Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar familie werden bedreigd met de dood. Zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

Verzoekster stelt verder dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van deze motieven kan stellen dat zij zonder gevaar voor leven kan terugkeren naar El Salvador. Zij benadrukt verder dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is en wijst erop dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador, dat wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld,

volledig ontspoord is. Zij citeert hierbij uit een persartikel van 22 november 2019 uit The Guardian en uit een artikel van 30 november 2019 uit Foreign Policy.

Verder voert verzoekster aan dat de situatie volledig dreigt te ontsporen door de huidige coronacrisis. Zij meent dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan volharden dat zij kan terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet enkel zal verzoekster geconfronteerd worden met bendes die haar afpersen, zij zal tevens geen werk vinden door de huidige coronacrisis, noch zal zij de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet raakt met de ziekte.

Verzoekster besluit dan ook als volgt:

"II.1.8. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. In een aanvullende nota van 8 maart 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus *"Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire"* van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.1.3. In een aanvullende nota van 27 april 2021 legt verzoekster een ziekenhuisattest van haar oom en echtheidscertificaten voor dit attest met beëdigde vertaling (stuk 1) neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in haar vrees voor vervolging en het herhalen van haar verklaringen, het geven van loutere beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen problemen met een bendelid van de bende 18, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekster, nadat zij reeds werd lastiggevalen door het bendelid, nog naar de winkel ging en haar verklaringen inzake het incident met het bendelid dat hierop volgde niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de door haar neergelegde notariële akte, (ii) het niet aannemelijk is dat het haar familie niet zou zijn opgevallen dat er iemand buiten hun huis op verzoekster stond te wachten, (iii) de vaststelling dat verzoekster alleen naar de kerk bleef gaan en niemand vroeg om met haar mee te wandelen op 5 december toen zij laat van de kerk naar huis moest lopen, niet overeenstemt met haar beweerde vrees, (iv) verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegde over het appartement waarin het bendelid haar had gesleurd en de manier waarop zij is kunnen ontkomen, noch over (v) haar vlucht uit El Salvador, (vi) zij evenmin eenduidige verklaringen aflegde over hoe zij de naam kende van het bendelid dat haar viseerde, (vii) de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet overeenstemmen met haar verklaringen tijdens het interview bij aanvang van de procedure, (viii) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de beweerde problemen van lokale aard zijn, (ix) wat de verdwijning van haar vader betreft, zij zich beperkt tot het uiten van blote beweringen en haar verklaringen hierover onsamenhangend zijn. Bovendien stelde de bestreden beslissing nog terecht dat (x) uit verzoeksters verklaringen over de verhuis van haar zus naar Honduras geen nood aan internationale bescherming in haar hoofde kan worden aangetoond.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift, ter verklaring van de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat zij nog naar de winkel en de kerk bleef gaan terwijl zij benaderd werd door een bendelid, aan dat zij doodsbang was doch dat zij op basis van de eerste ontmoeting met dit bendelid niet kon onderduiken en hoopte dat hij haar met rust zou laten indien zij geen interesse toonde. Verder voert zij aan dat zij een gelovige christen was en haar angst voor het bendelid haar niet tegenhield om naar de kerk te gaan. De Raad wijst erop dat dit louter beweringen betreffen in verzoeksters hoofde, die hoe dan ook te lichtvoetig zijn om een afdoende verklaring of verschoning te bieden voor haar risicovolle gedrag in het licht van de door haar beweerde problemen met het bendelid, die haar lastigviel en haar wou dwingen om te huwen. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar niet in 2008 gelijkaardige problemen kende met een bendelid en dat zij werd geslagen en verkracht en vervolgens verdween (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17). Aldus kan er aangenomen worden dat verzoekster terdege op de hoogte was van de risico's die uitgingen van het feit dat zij werd benaderd door een bendelid. Verzoekster bevestigt dit tevens door tijdens het persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift meermaals te stellen dat zij zeer veel angst had (*Ibid.*). De Raad is dan ook van oordeel dat van verzoekster, in het licht van de door haar ingeroepen problemen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen zou hebben genomen om zichzelf te beschermen tegen haar vermeende vervolger, onder meer door haar verplaatsingen te beperken of niet langer alleen op de straat te aan, temeer gezien het bendelid toenadering bleef zoeken. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zich na de eerste ontmoeting met het bendelid alleen naar de winkel zou begeven en dat zij zou blijven naar de kerk gaan. Dit geldt des te meer gezien verzoekster verklaarde dat het bendelid haar voor het eerst aansprak nadat zij van de kerk kwam (*Ibid.*). Haar verweer dat zij een gelovige christen is en angst haar niet tegenhield om naar de kerk te gaan vormt geen afdoende verklaring voor haar risicovolle gedrag in het licht van de door haar aangevoerde problemen en ondermijnt de ernst van de door haar ingeroepen vrees. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij niemand van de kerkleden in gevaar wilde brengen door hen te vragen om haar tot thuis te begeleiden, wijst de Raad erop dat dit een loutere herhaling betreft van verzoeksters verklaringen. De bestreden beslissing vermeldt reeds terecht dat dit evenmin een afdoende verklaring kan vormen voor verzoeksters risicovolle gedrag om zich op 5 december 2019 alleen vanuit de kerk naar huis te begeven, ondanks het feit dat zij gevisieerd werd door een bendelid die haar de eerste keer had aangesproken toen zij naar de kerk ging. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij dat verzoeksters risicovolle gedrag ongeloofwaardig is in het licht van haar geschetste vrees en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen problemen aldus teniet doet.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters familie er niets van zou hebben gemerkt dat er buiten hun huis een bendelid stond die haar observeerde. Met het aanvoeren dat zij de relevantie van dit argument niet begrijpt, haar familie hier niets tegen had kunnen doen en zij hen niet wilde inlichten om hen niet ongerust te maken, doet verzoekster geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing. Verzoekster kan daarenboven niet worden bijgetreden waar zij meent dat dit argument niet relevant zou zijn voor de beoordeling van haar verzoek. Het feit dat het bendelid haar observeerde telkens wanneer zij naar buiten ging betreft immers een kernelement van verzoeksters relaas, zodat de vaststelling dat haar verklaringen op dit punt niet geloofwaardig zijn, weldegelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Verzoekster poneert nog dat het niet ernstig is om haar vermeende tegenstellingen in haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij aanvang van de procedure te verwijten, nu zij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds verklaarde dat zij alles kort moest samenvatten tijdens het interview bij aanvang van de procedure en er daarom enkele fouten tijdens het interview geslopen zijn. De Raad wijst erop dat verzoekster met haar verweer eraan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing reeds op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat *“Uw poging tot verschoning, dat u er focuste op uw zwaarste problemen omdat men bij DVZ zei dat ze uw verhaal in vijf lijnen zouden samenvatten (CGVS, p. 3), verklaart echter niet dat u er stelde dat uw problemen in El Salvador begonnen zijn in december. Gevraagd naar deze discrepantie in uw relaas, blijft u stil en komt u niet verder dan te bevestigen dat uw verhaal op de twee plaatsen inderdaad verschilde (CGVS, p. 24).”* Het louter herhalen van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat deze verklaringen geen verschoning bieden voor de vastgestelde afwijkingen in haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid.

In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van haar relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster deze elementen correct weergeeft. De vastgestelde discrepanties in haar verklaringen doen aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen problemen.

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij ondergedoken leefde toen zij in San Miguel verbleef en bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing dat de beperkte bewegingsvrijheid die zij genoot niet als daad van vervolging of onmenselijke behandeling kan worden beschouwd. De Raad merkt op dat verzoekster deze stelling op algemene wijze poneert, doch hiermee niet *in concreto* afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. Deze oordeelde immers terecht dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot het aantal keren dat zij naar buiten ging in San Miguel tegenstrijdig en onsamenvattend zijn en uit haar verklaringen kan blijken dat haar problemen van louter lokale aard zijn. De Raad merkt in dit verband nog op dat de door verzoekster beweerde vrees voor vervolging in San Miguel wordt ondergraven door haar verklaringen dat zij niet weet welke bende actief is in de wijk waar zij verbleef (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7). Gezien verzoekster verklaart bedreigd te worden door een bendelid van de bende 18 en verklaarde dat de bendes in heel El Salvador aanwezig zijn en je altijd weten te vinden (*Ibid.*, p. 17), kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de bende die actief is in de wijk waar zij heen vluchtte en waar haar familie thans woont, gezien dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal is. Gelet op het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing en hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat haar levensomstandigheden in San Miguel van die aard waren dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakten, noch dat zij bij een terugkeer naar San Miguel een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de door haar ingeroepen problemen met een bendelid van de bende 18. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoeksters problemen, in zoverre hier enig geloof kan aan worden gehecht, van louter lokale aard zijn.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Zo stelt u dat het bendelid u de eerste keer benaderde op 13 november, en dat de man u toen angst inboezemde. U beweert verder dat het bendelid u observeerde iedere keer u naar buitenging (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u 23 november zelf naar de winkel ging en u niet uw zus waarmee u samenwerkte stuurde, bevestigde u slechts dat ze u inderdaad hielp, maar dat ze bleef naaien, en u er op dat moment niet aan had gedacht dat hij u pijn zou doen (CVGS, p. 23). Dat u gezien uw angst zelf naar de winkel ging en niet uw zus stuurde is hoogst merkwaardig. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u aan het CGVS stelt dat het incident op 23 november plaats vond in de stad San Miguel (CGVS, p. 21). In de notariële akte die u neerlegt staat er echter enkel dat het bendelid u lastigviel in Tangolona en vermeldt u niets van de stad San Miguel. Dat uw verklaringen bij het CGVS en deze van in de notariële akte niet overeenkomen is onacceptabel. Bovendien moet erop gewezen worden dat deze akte gebaseerd is op uw eigen verklaringen en deze ook een hoog gesolliciteerd karakter heeft. U vertelt namelijk zelf het document te hebben laten opstellen om het hier te kunnen tonen (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan ook dit bezwaarlijk dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Verder pretendeert u dat het bendelid u naast de vier benaderingen ook iedere keer observeerde wanneer u naar buiten ging (CGVS, p. 17 en 19). Dat het uw familie, met wie u samenwoonde (CGVS, p. 5), geen enkele keer opviel dat er buiten iemand u stond te observeren, is opnieuw hoogst merkwaardig. Ook al beweert u op geen enkel moment in die maand samen met uw familie naar buiten te zijn geweest (CGVS, p. 23), dan nog moet er op gewezen worden dat uw familieleden in die periode werkten (CGVS, p. 7-8) en ze daarvoor naar buiten moesten, en het onwaarschijnlijk zou zijn dat ze niet opgemerkt zouden hebben dat er iemand buiten stond te wachten.

Verder slaagt u er ook niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over het incident op 5 december. Zo beweert u dat u de kerk aan het versieren was samen met andere mensen, toen u plots beseftte dat het al acht uur was en u toen heel veel angst had omdat u wist dat het bendelid daar ging zijn (CGVS, p. 17). Gevraagd naar waarom u toen zoveel angst had, stelt u dat dit was omdat hij u al drie keer eerder had benaderd en dat u wist dat hij niet zou stoppen tot hij had bereikt wat hij wilde (CGVS, p. 22). U verklaarde ook dat het bendelid u observeerde iedere keer u naar de kerk ging (CGVS, p. 20). Dat u alleen naar de kerk bleef gaan, nadat hij u al drie keer benaderd had, komt niet overeen met uw beweerde angst. Bovendien stelt u te weten dat hij u zou opwachten nadat u vertrok uit de kerk, waar op dat moment nog andere mensen aanwezig waren (CGVS, p. 17). Dat u aan niemand vroeg om u te helpen of mee met u naar huis te wandelen, is opnieuw niet het gedrag van iemand die werkelijk vreesde voor haar leven. De verschoning die u hiervoor geeft, met name dat u hen niet in de problemen wou brengen (CGVS, p. 22), is niet afdoende. U pretendeert verder nog dat het bendelid u in een appartement sleurde (CGVS, p. 17). Gevraagd waar dat appartement precies lag, ontwijkt u tweemaal de vraag. Wanneer u een derde keer gevraagd wordt waar het appartement precies lag, verkondigt u dat het aan de ingang van het andere kanton lag (CGVS, p. 23). Eerder had u nochtans gezegd dat u op weg was van de kerk naar u thuis, dat de kerk in uw kanton lag (CGVS, p. 17 en p. 21), en had u uitgelegd dat het incident van 29 november had plaatsgevonden aan de ingang van het andere kanton (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u een antwoord dat compleet naast de kwestie is, met name dat de afstand van de kerk tot uw huis ongeveer een kwartier bedraagt (CGVS, p. 23). Ook over hoe u uiteindelijk bent weggeraakt, slaagt u er niet in om meer dan een vaag antwoord te geven en verkondigt u dat het 'dankzij god is' dat u bent weggeraakt en 'dankzij god' dat hij u niet is achtervolgd (CGVS, p. 21). Over uw vertrek uit El Salvador legt u evenmin samenhangende verklaringen af over de beweerde gebeurtenissen. Zo antwoordt u "nee" op de vraag of uw problemen heeft gehad bij uw vertrek naar El Salvador (CGVS, p. 12). Maar later claimt u dat u zich in de auto van uw buurman moest verstoppen om naar de luchthaven te rijden (CGVS, p. 18). Dat u er niet in slaagt samenhangende en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de bedreiging en de benaderingen van het bendelid, en uw daaruit volgende vertrek, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien slaagt u er ook niet in om een samenhangende uitleg te verschaffen over hoe u wist dat het bendelid dat u lastigviel 'El Charco' genoemd werd. Wanneer u initieel gevraagd wordt hoe u weet dat ze hem zo noemen, blijft u vaag en stelt u dat 'de mensen die daar wonen' hem kennen (CGVS, p. 18). Wanneer hierop doorgevraagd wordt, verklaart u dat het de mensen van het kanton zijn die hem kennen, maar dat u hem zelf niet kende en nog nooit had gezien (CGVS, p. 18). Wanneer er u opnieuw gevraagd wordt hoe u dan wist dat het bendelid 'El Charco' genoemd wordt, vertelt u dat de tweede keer dat hij u benaderde, op 23 november, er mensen aan u vroegen wat u aan het doen was met die persoon, uw broers hen vertelden dat die persoon met u wou praten en de mensen vervolgens zeiden dat ze het bendelid 'El Charco' noemden (CGVS, p. 19). Eerst en vooral moet erop gewezen worden dat dit incident volgens uw verklaringen niet in uw kanton plaats vond, maar in de stad San Miguel (CGVS, p. 21), en dat het wel heel toevallig is dat er net mensen van uw kanton ook in de winkel zijn. U had bovendien ook al eerder verklaard niks tegen uw familie te hebben gezegd over uw problemen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u niet uw broers bedoelde maar de broeders van de kerk (CGVS, p. 19). Ook dit komt niet overeen met uw eerdere verklaringen. U betoogde namelijk dat een van de broeders u met het bendelid gezien had en dit op 24 november tegen u zei (CGVS, p. 19), terwijl u eerder uiteen gezet had dat het op 23 november was dat mensen tegen u zeiden hoe het bendelid werd genoemd (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over hoe u de naam van het bendelid kende, trekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in twijfel.

Verder moet er ook op gewezen worden dat de verklaringen die u aflegt bij het CGVS, niet overeenkomen met de verklaringen die u heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij DVZ verklaarde u namelijk dat uw problemen in El Salvador begonnen begin december (DVZ, vragenlijst 13 januari 2020, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat uw problemen begonnen op 13 november (CGVS, p. 17). Uw poging tot verschoning, dat u er focuste op uw zwaarste problemen omdat men bij DVZ zei dat ze uw verhaal in vijf lijnen zouden samenvatten (CGVS, p. 3), verklaart echter niet dat u er stelde dat uw problemen in El Salvador begonnen zijn in december. Gevraagd naar deze discrepantie in uw relaas, blijft u stil en komt u niet verder dan te bevestigen dat uw verhaal op de twee plaatsen inderdaad verschilde (CGVS, p. 24).

Zelfs al mocht u zijn benaderd door een lid van de bende 18, dan nog moet erop gewezen worden dat de problemen zich niet meer voordeden terwijl u woonde in de stad San Miguel. U stelt namelijk zelf dat u daar geen problemen hebt gehad nadat u naar daar verhuisde (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw verkondigingen over uw beperkte bewegingsvrijheid moet er u op gewezen worden dat een beperkte bewegingsvrijheid op zich niet voldoende is om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd. Bovendien zijn de beweringen die u maakt over de periode dat u woonde in San Miguel tegenstrijdig en onsamenhangend. Zo verkondigt u dat u slechts één keer het huis hebt verlaten in de periode tussen 6 december en 23 december 2019, namelijk om naar uw advocaat te gaan (CGVS, p. 6, 7). Dit komt echter niet overeen met de verklaringen die u aflegt over het verkrijgen van uw documenten. Daaruit blijkt namelijk dat u niet alleen op 13 december, maar ook op 12 december nog uw huis in San Miguel hebt verlaten (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen hoe u uw dagen vulde in die periode kan u enkel vertellen dat u 'opstond en zich aankleedde' (CGVS, p. 10). Wanneer de vraag nog eens wordt herhaald, vervalt u opnieuw in algemeenheden door te stellen dat u 'opstond, zich aankleedde en uw tante hielp in het huishouden', maar slaagt u er niet om uiteen te zetten hoe u uw tijd concreet besteedde (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk in die periode slechts éénmaal was buiten geweest, kan er van u worden verwacht dat u meer details kan geven over hoe u die periode dan invulde. Ook de situatie van uw familie wijst er niet op dat u in San Miguel nog problemen heeft. U stelt namelijk dat uw familie sinds het vertrek het bendelid niet meer heeft gezien, ondanks de bedreigingen dat hij uw familie zou vermoorden indien u niet hem zou huwen (CGVS, p. 17, 24). U verklaart namelijk dat uw broer nog zonder problemen werkt en uw zus zonder problemen naar school kan gaan (CGVS, p. 8-9). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw beweerde problemen lokaal van aard zijn.

Wat betreft de verdwijning van uw vader komt u niet verder dan blote beweringen en ook hierover zijn uw verklaringen onsamenhangend. U vermoedt dat de bende 18 verantwoordelijk is voor de verdwijning van uw vader omdat het bendelid daarmee gedreigd had (CGVS, p. 23, 24). Maar gevraagd waarom uw familie gerust gelaten wordt door het bendelid, ondanks de bedreiging dat hij ze zou vermoorden als u niet met hem zou huwen, argumenteert u wel dat dit komt omdat ze in San Miguel wonen en niet langer in het kanton en omdat het bendelid u wil straffen, maar u nu niet meer kan zien wat hij uw familie zou aandoen (CGVS, p. 24). Bovendien is het, gezien u eerder over uw eigen problemen had verklaard dat u niets aan uw familie had verteld omdat u er zeker van was dat ze naar de autoriteiten zouden gaan (CGVS, p. 17), op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw familie de politie niet contacteerde na de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 23). Gezien de onsamenhangendheid van uw verklaringen, kan ook de verdwijning van uw vader niet dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Ook de verhuis van uw zus naar Honduras kan bezwaarlijk dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U beweert namelijk dat uw moeder haar naar Honduras heeft gestuurd uit vrees dat ze ook benaderd zou worden door een bendelid (CGVS, p. 23). Wanneer er u echter wordt gevraagd of ze al een keer benaderd is geweest stelt u van niet (CGVS, p. 23). Bijgevolg kan ook dit bezwaarlijk dienen om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte vast te stellen.

Tenslotte getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond en beweerde er heel veel angst te hebben dat ze u er zouden terugsturen naar El Salvador, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 18). Uw poging tot verschoning, dat u al had beslist om naar België te komen op 6 december en dat u op dat moment in Spanje geen familie had wonen, is uitermate zwak (CGVS, p. 13). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben of een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen niet tot een andere conclusie leiden gezien ze geen betrekking hebben op uw persoonlijk vluchtrelaas. Het betreft immers enkel documenten over uw identiteit en voorgeschiedenis (paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, strafblad, politiegegevens), over uw werk (NIT-kaart), over uw onderwijsniveau (diploma en aanwezigheidsattest bacculaureaat), en over uw reis (aankoopbewijs van uw vliegtickets, uw vliegtickets, en uw reisweg).

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als handelaar en als vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade

aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

Verzoekster legt in haar aanvullende nota nog een ziekenhuisattest neer van haar oom (aanvullende nota, stuk 1) en poneert dat haar oom werd aangevallen door bendeleden die vroegen waar verzoekster zich bevond. De Raad merkt op dat uit dit attest enkel kan blijken dat verzoeksters oom in november 2020 opgenomen diende te worden in het ziekenhuis met gangreen en zijn rechterarm diende te worden geamputeerd. Uit dit attest blijkt echter niet op welke manier haar oom deze verwondingen opliep en dergelijke medische attesten vormen hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Dat de verwondingen die haar oom opliep het gevolg zouden zijn van een aanval op haar oom door het bendelid dat verzoekster viseerde, betreft een loutere bewering in verzoeksters hoofde die zij niet verder kan staven aan de hand van enige concrete elementen of gegevens. De neergelegde certificaten bevestigen louter de authenticiteit van het medisch attest, dat *in se* niet wordt betwist, doch dit gegeven doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen in verband met de bewijswaarde van dit medisch attest. De door verzoekster neergelegde documenten vormen geen bewijs van de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten en kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas aldus niet vermogen te herstellen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoeksters verblijf in België voor de duur van haar asielpcedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst, aangezien verzoeksters individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador niet concreet aannemelijk maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a, of b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij door de huidige COVID-19 crisis bij een terugkeer naar El Salvador geen werk zal hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien zij besmet worden met deze ziekte, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP